

Slava morală a Domnului Isus (2) - În echilibrul Său în har și sfințenie

Text călăuzitor: Evanghelia după Marcu capitolul 6

Domnul Isus: un Străin

Cineva a spus odată: Nu este nici un om care să fie așa de milostiv, așa de binevoitor, așa de abordabil cum este Domnul Isus. În toată Ființa Sa se observă o gingășie, o amabilitate, care zadarnic sunt căutate la ceilalți oameni. Și cu toate acestea mereu se simte că El era „un Străin” pe pământ. Da, un Străin pe pământ, un Necunoscut. Căci pământul acesta era plin de oameni care erau împotriva lui Dumnezeu. Dar ori de câte ori un necaz sau o nevoie dorea după El, El S-a arătat a fi foarte aproape. Distanța, la care El Se ținea, și intimitatea, cu care Se apropia de nevoi – ambele erau desăvârșite. El nu numai a privit necazul din jurul Lui, ci El a luat parte la el, și aceasta cu o compasiune adâncă, care venea din lăuntrul Lui. El nu numai a condamnat necurăția din jurul Lui, ci El a menținut chiar și distanța, pe care o cerea sfințenia, față de orice atingere cu răul și orice formă de întinare.

Aproape și depărtat

Să-L privim în această îndepărtare și în această apropiere, așa cum ni-L prezintă capitolul 6 din evanghelia după Marcu. Este o scenă emoționantă. Ucenicii se întorc înapoi la El după o zi de lucru oboseală. El Se îngrijește de ei, are compătimire față de oboseala lor și de aceea le spune: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.” Dar pentru că mulțimea alerga deja la El, El Se adresează cu aceeași dragoste și acestor oameni, înțelege situația lor și atunci Se așează ca să-i învețe, căci ei erau în ochii Lui ca niște oi fără păstor. În toate acestea vedem cum Domnul Isus era aproape de nevoile multiple, care apăreau înaintea Lui. Indiferent că este vorba de oboseala ucenicilor sau de neștiința și foamea mulțimii de popor; El S-a îngrijit atât de unii cât și de ceilalți. Însă ucenicii, nemulțumiți de atenția pe care El a acordat-o mulțimii de popor, Îi cer ca El să dea drumul mulțimii. Dar aceasta nu corespunde gândurilor Domnului. Și imediat ia naștere o îndepărtare între El și ucenicii Săi, care scurt timp după aceea se arată prin aceea că El le cere să se urce într-o corabie și să meargă înaintea Lui pe țarmul celălalt, în timp ce El va da drumul mulțimii. Această despărțire aduce cu sine un necaz nou pentru ucenici. Pe mare ia naștere o furtună; dar când pericolul a fost cel mai mare, Isus a apărut iarăși în apropierea lor, ca să le ajute și să le insufle curaj.

Totdeauna la lucru în cele mai diferite forme

Ce armonie este în această contopire dintre sfințenie și har! Isus este aproape de noi, când suntem oboșiți, când suferim de foame sau suntem în pericol; dar El este departe de pornirile caracterului nostru natural, departe de egoismul nostru. Sfințenia Lui L-a făcut să fie un Străin deplin într-o lume murdară. Harul Lui L-a ținut permanent la lucru într-o lume plină de suferințe și necazuri. Și tocmai în aceasta se arată slava morală a vieții Mântuitorului nostru într-o lumină cu totul deosebită: cu toate că El a fost constrâns prin caracterul celor din jur să

fie un Om singuratic, totuși necazul și suferințele din jurul Lui L-au făcut să fie permanent la lucru. Și deoarece această activitate s-a manifestat față de tot felul de oameni, ea a trebuit să ia și formele cele mai diferite. Hristos a avut a face cu împotriviți, cu mulțimea de popor, cu cei doisprezece ucenici ai Săi și cu persoane singulare; și acestea L-au ținut nu numai permanent la lucru, ci și într-o lucrare foarte diferită. Și El trebuia să știe (și cu siguranță a știut în chip desăvârșit) ce răspuns să dea la fiecare în parte.